

Stubbar uttanífrá

Hjún fylla 100 ár

Í hesum mánaða hava eini hjún, sum bývga á »Slots Bjergby« Ellis- og røktigarheimi við Slagelse, hildið 100 ára føðingardag. Hósdagin 1. juni fylti konan, Jensina Rasmussen, 100 ár og seinasta týsdag 11. juni fylti maðurin.

Carl Chr. Rasmussen eisini 100 ár.

Hjúnini hava búið á røktigarheiminum síðani tað varð vígt í fjør. Somu hjúnini hava eisini fyri stuttum hildið króndiamantbrúdleyp.

Sjómansskúlin í Esbjerg

Sjómansskúlin í Esbjerg skal nútímanstgerast fyri umleið 1 mill. kr. Projektið, sum nú er gjørt, umfatar 500 kvadratmetrar í tveimum hæddum ella tað sama sum ein víðkan av skúlanum við 50 pst.

Skúlin hevur pláss fyri 50 næmingum. Tað er fullteknað til næsta skeið. Av teimum 50 næmingunum, sum skulu á hetta skeiðið, koma 15 úr Grønlandi.

Og so til sjós

Sosialdemokratiskí fólkatingslimurin Birte Weis, skal sambært danska blaðið AKTUEL-ELT út at sigla í summarfrítíðini. Hon skal við coastarum »Renate Se« úr Svend-

borg, har hon saman við manni sínum skal banka rust og mála. Men hon skal eisini, sambært sáttmálan, triggjar tímar um dagin hava politiskt tóraskifti við skiparan.

Beding verður útbygd fyri 3 milj. kr.

Ein av bedingunum í fiskaríhavni í Esbjerg verður nú víðkað fyri 3 mill. kr. Viðkanin ger, at tað verða pláss

fyri seks skipum við eginvekt upp til 250 tons, móti nú bert einum skipi.

Svensku og finsku samráðingarnar

Svensku og finsku samráðingarnar við EF enda 7. juli. Somuleiðis enda hin EFTA-londini sínar samráðingar hendan dag.

Tað fer síðan at taka nakrar vikur at umseta traktatirnar, men eftir at hetta er gjørt, skal undirskrivningin fara fram 28. juli.

86 doyðu og 6680 gjørdust sjúk av dálking

Tað er í Japan hetta hendir. Har er ein bilur uppá hvørjar 100 kvadratmetrar. Í 1955 vóru umleið 1,5 milliónir bilar. Í 1970 vóru tað 19 milliónir. Sammet við viddina er tað átta ferðir so nógvir sum í USA. 99,7 pst. av kolbrintini og 97,9 pst. av kolbrintini í luftini í Tokio stava frá bilunum.

Í mars 1972, vóru tað sambert tey almennu töluni, 6376 fólk, sum høvdu fingið heilsu-mein av hesi orsök.

Hesi töluni stava frá fyrstu frágreiðingini um dálking, sum japanska stjórnin hevur sent út, og metir stjórnin hetta sum eina hótta móti mannagættini, um hetta heldur áfram og vil føra til oyðilegging.

- helt pá toppen - hver søndag:

søndags
aktuelt

Keypið

frá teimum, sum lýsa í

SOSIALINUM

Tigandi veingirnir

eftir W. E. JOHNS

IV. PARTUR

Tá saman um kom, høvdu vit næstan tveir tímar um at koma til Felgrave, bygðina, sum Vane segði, at eg skuldi koyra til, tá eg fór eftir honum, sum vit høvdu avrátt.

Seinknin kom av trupuleikum við at finna, tí alt var myrkalagt undir bardaganum, sum fór fram.

Tá vit vóru komnir til ta ætlaðu bygðina, tók Vane sjálvur røðrið og koyrði om-an eftir einum síðuvegi, og í hølunum koyrdu tveir bilar við kriminallogreglunum. Hann stæðaði, út vit høvdu koyrt einar tveir km, men har var einki at siggja av nokrum.

»Vit seta blarnar her.« Hann peikaði á eina götu, sum gekk inn millum nokur trø. »Sløkkið lyktirnar, so man eingin fara at siggja okkum.« legði hann afturat.

Hetta var so gjørt, og eg biðaði eftir tí næsta, sum skuldi henda.

»Vit eru framvegis ein km frá málinum.« helt Vane fyri. »Eg skjóti upp, at vit fara víðari gjøgnum bóin. Bourin er aftan fyri trøini, so tað

skuldi ikki verið so ringt at funnið. Sig við menn tínar, at teir skulu koma við og ikki tosa ella halda gang.«

Navnið segði mær einki, so eg fór við Vane, sum bar taskuna, ið hann altið hevði hjá sær. Hann gekk so skjótt sum til bar í tí veika mánalýsinum.

Fimm minuttir seinni komu vit til bóin, sum Vane hevði tosað um. Hann hevði helst ansað eftir honum frá luftini, meðan vit flugu og kannaðu landslagið. Vane hugdi gjølla og hugsunarsamur at bónum, tí tað sá ikki út, sum har høvdu gingið nokur dýr á biti. Heldur ikki var sligið nýliga, tí grasið var heldur sít. Uttan um bóin var livandi hegn, ið var sera væl klipt. Tá vit høvdu gingið eina lotu fram við einari av hegnsíðunum, sóu vit húsið, ið var umgyrt av trøum og runnum.

Vane stæðaði ikki, fyrr enn hann kom til endan á tí livandi hegninum, sum vit gingu fram við.

»Nú skulu vit fara einsamallir.« teskaði hann. »Sig við menn tínar, at teir skulu

biða, til teir fáa boð frá okkum. Um tað skuldi komið til skjóting ella annan harðskap, so mugu teir alt fyri eitt bróta seg inn í húsið. Tað sama skulu teir gera, um vit ikki eru komnir aftur, áðrenn tveir tímar eru farnir.«

Eg sendi hesi boð til mennin og fór aftan á Vane, sum lúrdi seg fram at húsnum. Urtagarðurin aftan fyri húsini var vánaliga hildin, og hetta setti sín dóm á húsini, sum um eingin búði í teimum. Einki ljós sást innanfyri, men hetta var heilt nátturligt, tí myrkalagt var allastaðni. Vane tyktist ikki at vera ávirkaður av teirri óhugnaligu útsjónini, her var, men eg kendi meg sanniliga ikki væl, og tað eydnaðist mær heldur ikki at dýla tað.

Tá vit komu til hitt fyrsta úthúsið, legði Vane hondina á armin á mær. Hann stóð pára stillur eina lotu, sum fyri mær var eins og tímar, meðan hann helt eitt ella annað tól móti oyranum — helst mundi tað vera ein mikrofon ella okkurt tilikt, sum kundi vaksa um veik ljóð.

»Her eru fleiri inni.« teskaði hann at enda.

»Eg hoyri onkran tosa saman har inni. Til alla lukku fyri okkum, sær tað ikki út, sum teir hava sett vaktarmenn nakrastaðni. Kortini kann tað vera, at teir hava hund onkunstaðni, og tað mugu vit kanna sum skjótast.«

Vane fór so at goygja, og tað ljóðaði meinlikt hundi, men svar kom einki. »Eg haldi ikki, at nakar hundur hevði kunnað tagt, um hann hoyrði hatta, so her man ikki vera nakar. Nú ganga vit varliga, tí her kann vera okkurt sett upp, sum skal siga frá um onkur nærkast húsnum. Annars haldi eg, at um her bývá nýsnarar, so eru teir sera óvarnir.« teskaði Vane, og eg mátti geva honum rætt í hesum.

»Orsøkin man vera tann, at fyrirøkan hevur starvast her í landinum leingi, helst síðan heimsbardagin byrjaði, og eydnan hevur verið so mikið blíð higartil, at teir eru vorðnir visir í, at eingin hevur illgruna til teirra, tí eru teir so óvarnir. Tað er eitt vanligt menniskjaligt brek.«

Vane gekk longur, spakuliga og alspentur, meðan hann varliga royndi at vita, hvat var fyri framman. Vit funnu kortini einki óvanligt og komu stutt eftir til eitt úthús.

Hurðin var læst, men tað eydnaðist Vane við einum serligum tóli at fáa lásið upp. Vit komu inn í eitt bilhús. Har vóru tveir bilar, báðir svartir og læstir.

»Her tykist ikki at vera nak

inn eftir bilunum, um onkur skuldi roynt.

Næsta húsið, sum vit komu til, gav betri úrslit. Har luktaði sum í eina matvorbúð. Felagi mín lat hurðina aftur og tendraði lummalyktina, ið var serliga gjørd til endamálið. Hon gav eitt serligt blátt ljós uttan kortini at strála til viks. Í tí veika ljósinum sóust nakrir rimakassar og nakrir posar við meis.

»Frálíkt.« segði Vane, »vit eru á rættari leið, nú ræður um at finna dúgvurnar.«

Vit funnu tær uppi á loftinum í einum gomlum fjósi, og tær stardu at okkum og heltu vanga í tí blálaga lýsinum. Vit fóru síðan út í tún.

»Eg hugsi, at vit hava haldgott prógv nú.« teskaði Vane. »Nú er bert eftir at fanga menninar, sum eru í húsnum. Tað kann koma til bardaga.« »Eg skilji framvegis ikki, hvussu teir fáa fuglarnar inn í landið.« mutlaði eg.

Vane peikaði yvir á eitt langt og lágt úthús, sum stóð nær við hini. Húsið sá út til at vera rettiliga nýtt. »Eg hugsi, at spurningurin verður svaraður, um tú fert inn í hatta húsið, uttan so at teir hava beint flutningsfarið burtur.« svaraði hann.

»Um tygum halda, at teir nýta eitt flogfar, so hugsi eg, at tygum mistaka tygum.« helt eg fyri, »tí eitt flogfar hevur líka so litlan møguleika at flúga inn yvir Ongland sum ein týskur stríðsvognur hevði havt at koyrt gjøgnum London. Vit høvdu hoyrt ella sæð flogfarið, langt áðrenn tað kom inn móti strondini.«

(Framhald)